

Stilte na de storm

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee
Leven met een leugen
Omkijken naar morgen
Geluk bij een ongeluk
Liefde op het menu (e-only)
Vertrouwen of verliezen
Verbinden of verbreken

De *Eindeloos*-serie:

Niet zonder jou
Niet zonder ons
Niet zonder mij
Niet zonder liefde

De *Onvoorwaardelijk*-serie:

Alles voor jou
Alles voor ons
Alles voor mij
Alles voor liefde

De *O'Brien*-trilogie:

Stilte na de storm

WENDY BROKERS

Stilte na de storm

Is het ooit te laat voor een tweede kans?

Eerste druk mei 2026
Tweede druk juni 2026

ISBN 978-90-225-7721-9
ISBN 978-94-023-2782-3 (e-book)
ISBN 978-90-492-1059-5 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © AdobeStock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Love of my life, you've hurt me
You've broken my heart and now you leave me
Love of my life, can't you see?
Bring it back, bring it back
Don't take it away from me, because you don't know
What it means to me*

'Love of my life' – Queen

*Voor t Staeter in Egmond aan Zee
Omdat het nooit gesloopt had mogen worden
en ik het op deze manier altijd in berinnering kan houden.*

Proloog

Juni 2008

Corrán gealaí.

Halve maan.

Hij piekerde al minstens een uur over de betekenis van die mythe, maar hij wist het niet meer. Het wilde maar niet tot zijn versufte brein doordringen. Wat hij zich wel herinnerde, waren de woorden van zijn oma over slapen onder direct maanlicht. Dat je er in het beste geval ongeluk of slechte dromen van kon krijgen, volgens de oude folklore.

Nou, dat was dan alvast aardig gelukt.

Wat hij zich net zomin kon herinneren, was dé nacht. Gister-nacht. Of in ieder geval de cruciale uren die voor een zwart gat in zijn geheugen hadden gezorgd en hét moment waren geweest waarop alles kapot was gegaan.

Zijn motor lag overdwars over hem heen en hij verwelkomde de zwaarte. Door de constante druk had hij op veel plekken geen gevoel meer, en dat was helemaal oké. De vlammeende pijn die al zijn zenuwen liet krijsen op de plaatsen waar het gewicht van staal en metaal níét lag was al hels genoeg. Toch stond het niet in verhouding met de plek waar zijn verdomde hart nog steeds klopte. Waar de inhoud eruit was gerukt en het orgaan doelloos doorging met het rondpompen van bloed.

Zonder enig nut.

Wat er was overgebleven van zijn hart was zwartgeblakerd. Hij wilde dat hij het daar kon dichttimmeren om er nooit meer mee geconfronteerd te worden. Om er niet meer in te hoeven kijken

of zich er bewust van te zijn hoe het klopte. Maar met een beetje geluk werden zijn gebeden – of eerder zijn verwensingen van de afgelopen uren – verhoord en ging dat nog lukken voor de zon opkwam, want met elke ademteug sijnelde er steeds meer van het leven uit hem.

Prima. Dat was het enige waar hij op dit moment vrede mee had.

Het laatste uur werden zijn gedachten steeds vaker flarden en viel hij af en toe weg. Het verleden vermengde zich met het heden. Seconden, minuten regen zich aaneen.

Zou ze blij zijn? Opgelucht? Of haatte ze hem inmiddels? Zijn hartslag versnelde door de golf van paniek die door hem heen joeg omdat hij geen idee had waar ze op dit moment uithing en hoe het met haar ging.

Met nieuwe tranen, waarvan hij niet wist dat hij ze nog had, sloot hij zijn ogen. Het warme vocht koelde snel af terwijl het over zijn slapen in zijn haren liep. Het bood een flinter troost dat het allemaal snel voorbij zou zijn. Dan hoefde hij niet meer te leven met de wetenschap dat hij degene was geweest die de breuk had veroorzaakt. Dat hij haar had weggejaagd.

Bij hem vandaan.

Met het besef dat hij haar moest laten gaan – vrijlaten –, deed hij wat hij tot dit punt niet had kunnen doen. De laatste stap die hij moest nemen.

Bíodh misneach agat.

Hij hoorde het zijn oma zeggen.

Heb moed.

Hij was er klaar voor.

Het Ierse cijfer zeven stond voor geluk. Na zeven tellen zou het over zijn, dat wist hij zeker. Dan bestond zijn leven niet meer uit een ‘voor’ en ‘na’ haar en hoefde hij niet meer verder zonder de liefde van zijn leven. Dan was er alleen maar een eeuwig niets. En dus concentreerde hij zich op het tellen en op wat hij haar moest zeggen, ook al was ze niet hier om het te horen.

Aon

Grá mo chroí – Love of my heart

Dó

Grá mo chroí

Thrí

Grá mo chroí

Ceathair

Grá mo chroí

Cúig

Grá mo chroí

Sé

Grá mo chroí

Seacht

Zijn gefluister stierf weg. Zijn hartslag vertraagde. Zijn ademhaling reutelde niet langer.

Laat los...

Dat was het moment waarop hij het hoorde.

Stemmen, in de verder doodstille nacht.

Mei 2014

De eerste zonnestralen weerkaatsten op de Golf van Genua. Vroege vissers dobberden in hun bootjes op een azuurblauwe zee, vlaggen in Italiaanse driekleur wapperden in de wind bij verschillende hotels en in een vlag van diezelfde zeewind rook ze de rozen onder haar balkon. Dat alles maakte dat ze zich even volmaakt gelukkig voelde.

Ze legde haar voeten op de rand van de balkonreling, plantte een zonnebril op haar neus en las al nippend van haar espresso de koppen van de ochtendkrant op haar tablet. Het leven in Italië was zo slecht nog niet, ook al betekende haar baan weinig slaap en nog minder vrije tijd.

Het was ver na twaalfen geweest voor ze het licht op kantoor had uitgedaan en haar bed in was gerold. Nu was het nog geen zes uur later. Op papier was ze de persoonlijke assistente van Raffaele Corsini, maar in werkelijkheid runde zij de toko het grootste deel van de tijd omdat hij nog twee andere hotels bezat: een in Livorno en een ander in Viareggio.

Vandaag hoefde ze zich opnieuw niet te vervelen. Behalve het menu voor de aankomende week doorspreken met de chef-kok, haar baas videobellen over een aantal dringende financiële zaken en zich op een berg administratie storten die ze al veel te lang links had laten liggen, moest ze een directeur en een manager van een Nederlandse reisorganisatie ontvangen en uitgebreid spreken voor ze overmorgen weer vertrokken.

‘Buongiorno Ilona.’

Ze liet de tablet zakken en keek over de rand van het balkon.

Zodra ze beneden op straat de altijd goedlachse bakker herkende die hen dagelijks van vers brood voorzag, zwaaide ze lachend terug. ‘Buongiorno Alberto. *Come va?*’

‘*Benissimo, grazie.*’ Hij tikte tegen zijn pet en stapte weer op zijn bakfiets, die bijna van ellende uit elkaar viel. Net als Alberto zelf, die de pensioengerechtigde leeftijd allang had bereikt maar koppig volhield tot hij er waarschijnlijk dood bij neerviel omdat er geen opvolger voor zijn familiebedrijf was.

Met een zucht dronk Ilona haar laatste restje koffie op en ging haar kamer en vervolgens de badkamer in. Een kwartier later liep ze de brede marmeren trap af naar de hotelreceptie. Ze besprak met Felicia, de receptioniste die net aan haar dienst was begonnen, of er nog bijzonderheden waren die ze moest weten en liep daarna met haar hoofd al bij de administratie naar haar kantoor.

Na een uitermate drukke en productieve ochtend nuttigde ze haar lunch, een soepje en een vers gemaakte salade die een stagiair uit de keuken haar kwam brengen, achter haar bureau. Ze brandde net haar lip aan een gloeiend heet stukje tomaat in de soep toen haar telefoon trilde. Voor ze opnam zag ze nog net wie er belde en ze slikte met haar vinger tegen haar lip gedrukt een binnensmondse vloek in.

‘*Ciao cara,*’ begroette haar baas haar op zijn gebruikelijke manier. Hij nam het niet zo nauw met grensoverschrijdend gedrag.

‘Raffaele, is dit een belletje om me te laten weten wanneer je terugkomt?’ Ze zette hem op luidspreker zodat ze ook kon blijven blazen in haar soep.

‘Heb je me gemist dan?’ De stem van haar baas klonk plagerig en ze wist precies hoe hij nu keek.

‘Nauwelijks,’ zei ze streng. ‘Maar ik worstel me door de puinhoop heen die administratie heet. Je wil niet geloven hoe die Bruno het heeft achtergelaten. In Nederland hebben we daar een uitdrukking voor.’

‘Ik kan niet wachten die te horen.’

‘Ben je nu sarcastisch?’

Zijn volle lach klonk door de speaker. ‘Misschien.’

Ze besloot niet verder in te gaan op ‘het zinkende schip verla-

ten'. Sommige dingen lieten zich minder goed vertalen, al sprak ze prima Italiaans.

'Ik kom vanavond terug. Als het me lukt het hier op tijd af te ronden.' Zijn lach werd vervangen door een zweem van ergernis in zijn stem.

Ze fronste. 'Waar zit je nu dan? In Viareggio toch?'

'Nee, Livorno. Hier liep de boel ook weer spaak. Ik dank de hemel elke dag op mijn blote knieën voor mijn competente assistente in Genua, die alles op rolletjes laat verlopen als ik weg ben.'

'Oké, stop maar. Voor ik opslag vraag.'

Hij grinnikte hees. 'De komende twee weken ben ik er weer, vandaag mag je nog even de baas spelen. Vanaf morgen wordt er weer naar mij geluisterd.'

'Ik hoop het voor je,' zei ze droog. Na op een wat serieuzere toon de bijzonderheden van de afgelopen dagen te hebben doorgenomen hing ze op.

Haar telefoon ging meteen weer. De receptie, zag ze op haar scherm. 'Met Ilona.'

'Signorina, komt u alstublieft snel naar de suite van signora Penazzo. Ze is onwel geworden.'

Ilona haastte zich met haar telefoon nog in haar hand naar de vierde verdieping. De lift duurde haar te lang want die was nu op de derde verdieping, dus pakte ze de trap naar boven. Haar conditie was hopelijk goed genoeg om een paar trappen op te rennen.

Signora Penazzo was een weduwe van in de tachtig die al twintig jaar met enige regelmaat in het hotel verbleef. Ze was een oudtante van Raffaele en een ontzettende lieverd, die er altijd keurig gekapt en gekleed uitzag. Nu zag ze vooral erg bleek, vond Ilona toen ze even later toch hijgend en met een behoorlijk hoge hartslag de suite binnenkwam, en ze transpireerde hevig. Het kamermeisje keek haar angstig aan en begon te ratelen, terwijl Ilona bij de stoel neerknielde waarin Raffaeles oudtante zat en ze een hartslag probeerde te vinden in de broze dooraderde pols. Gelukkig sloeg het hart van de oude dame nog regelmatig en krachtig. Ze gaf wel aan dat ze had overgegeven en sinds vannacht diarree had.

'Rustig maar, Antonella,' zei Ilona tegen het kamermeisje. 'Ik

ga een dokter bellen. Misschien is ze uitgedroogd. Ga jij vast naar beneden en begeleid de dokter deze kant op, oké? Ik blijf bij haar.’ De huisartsenpost was om de hoek en meestal kwam er snel medische assistentie als er iets aan de hand was.

‘Sì, signorina.’ Het meisje haastte zich de gang op, zo te zien opgelucht dat haar niet werd gevraagd erbij te blijven.

De jonge huisarts die er binnen tien minuten was vertrouwdde het toch niet helemaal. Ze deelde Ilona’s mening over het gevaar van uitdroging en belde een ambulance omdat Raffaeles tante haar niet alert genoeg reageerde.

‘Ilona?’ Toni, een van de piccolo’s, kwam gehaast de suite binnen waar Ilona net in gesprek was met de dokter. ‘Die twee heren van het Nederlandse reisbureau die eind van de middag zouden komen zijn er al.’

Ilona kreunde zachtjes. Hopelijk was dit geen voorbode dat de rest van de dag in chaos ging verlopen, want daar had ze echt geen tijd voor. ‘Breng ze maar vast naar hun kamers, vierentwintig en vijfentwintig als ik me niet vergis. Kijk dat voor de zekerheid na. Vraag ze of ze daarna naar de lounge kunnen komen om daar op mij te wachten, verontschuldig me maar voor het onverwachte oponthoud en zeg ze dat ik er zo snel mogelijk aan kom.’

Na twintig minuten daalde ze de trap weer af en wisselde een paar woorden met Toni voor ze naar de lounge tegenover de receptie liep. Daar zat een forse, ietwat grijzende man van middelbare leeftijd met een leeg glas op het tafeltje voor hem. Hij droeg een duur pak dat er licht gekreukeld en te warm voor deze tijd van het jaar uitzag, en hij sprong op zodra ze hem tegemoetkwam. In gebrekkig Italiaans stelde hij zich voor als Kees van Werkhoven, de directeur van de reisorganisatie.

‘Ik ben Ilona Bongers, de persoonlijke assistente van hoteleigenaar Raffaele Corsini. Welkom in het Domesticco.’

‘U spreekt Nederlands!’ Kees was met stomheid geslagen.

‘Ik ben Nederlandse.’ Ze glimlachte vriendelijk en verontschuldigde zich ook nog persoonlijk voor het oponthoud.

‘Dat geeft niet. Ik zei al tegen Robin, mijn collega, dat ik wel

zou wachten. Hij is naar zijn hotelkamer gegaan omdat hij een telefonisch overleg had met het kantoor waarvan hij manager is.'

Ilona's maag maakte een duikeling bij het horen van de naam Robin, maar ze berispte zichzelf direct. Er waren meer mannen met die naam. Toch bleef haar maag lager hangen dan haar lief was. Ze schudde even haar hoofd. Robin zou gaan starten met de opleiding bewegingswetenschappen aan de Vrije Universiteit van Amsterdam. Voor de reiswereld had hij zijn neus opgehaald. Het was dus allerminst logisch dat...

'Voelt u zich wel goed?' De directeur keek haar onderzoekend aan.

Ilona glimlachte. 'Ja, niks aan de hand. Nogal veel aan mijn hoofd vandaag. Niet dat dat erg is,' haastte ze zich eraan toe te voegen. Die directeur moest beslist niet denken met een overwerkte en incapabele assistente van doen te hebben. 'Noemt u me overigens alstublieft Ilona.'

'Goed, Ilona, noem jij mij dan Kees. En hou alsjeblieft op met dat ge-u.'

Ze grinnikte en Kees moest lachen. 'Ik zal je je kamer laten zien. Toni heeft je spullen al naar boven gebracht.'

'Je hebt overigens geen makkelijke achternaam voor de Italianen,' merkte hij op.

Ze noemde haar volledige naam niet vaak, alleen wanneer ze zich voorstelde aan potentiële klanten. Soms was dat een voordeel bij Nederlanders en Belgen, maar niet iedereen merkte haar achternaam op. 'Nee, dat klopt. Ik heb alle varianten zo ongeveer al gehoord sinds ik hier woon en werk.' Ze ging hem voor naar boven en met zijn tweeën liepen ze de marmeren trap op. 'Dit hotel is trouwens gebouwd in 1952 door de grootvader van Raffaele Corsini, de huidige directeur, en het is drie jaar geleden helemaal gerenoveerd. Sommige stukken zijn in ere gelaten zoals deze trap en de zware eikenhouten deuren op de benedenverdieping,' vertelde ze.

'Het viel me inderdaad op hoe nieuw alles eruitziet. Het voelt stijlvol, chic en toch ook ontzettend comfortabel aan.'

'Dat was ook precies de opzet. Raffaele wil dat iedere gast zich hier thuis voelt.'

‘Hoe is de klandizie hier?’ informeerde Kees terwijl hij stil bleef staan bij een indrukwekkend schilderij.

Ze moest haar uiterste best doen niet op haar horloge te kijken, omdat ze nu al wist dat ze de tijd graag een uurtje of twee achteruit wilde zetten. Vierentwintig uur was gewoon te weinig in een dag. ‘Goed, zeker in het hoogseizoen. In de periode tussen juni en oktober halen we een bezetting van meer dan vijfentachtig procent, met als uitschieters natuurlijk juli en augustus. In die maanden zijn we vrijwel altijd volgeboekt en is het dringende advies om te reserveren en niet op de bonnefooi naar ons af te reizen. Maar we spreken hier trouwens altijd van gasten,’ ze gaf hem een knipoog. ‘Niet van klanten of klandizie.’

‘Je hebt helemaal gelijk.’ Hij floot even tussen zijn tanden. ‘Julie doen goede zaken.’

‘Dat klopt, daar werken we met het hele team hard voor.’

Ze waren bij de hotelkamerdeur van Kees aangekomen en ze gaf hem zijn kaart om het slot te ontgrendelen.

‘Ik moet helaas ook een telefoontje plegen, Ilona. Misschien wil je jezelf aan mijn manager voorstellen?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk.’ Ze glimlachte. ‘Het diner wordt vanaf zeven uur in de eetzaal geserveerd. Tot dan.’ Ze wachtte tot hij de deur achter zich had gesloten en klopte daarna op de deur van kamer vijfentwintig.

‘*Un attimo, per favore,*’ klonk een gedempte mannenstem.

De manager sprak in ieder geval vlekkelozer Italiaans dan de directeur, dacht ze met een onderdrukt lachje. Ze hoorde een hoop gerommel in de kamer, een klap en een gemompelde vloek. De deur werd vervolgens met een ruk opengetrokken.

‘*Sì, cosa c’è?*’

De man die voor haar stond droeg slechts een handdoek van het hotel om zijn heupen en droogde met een andere zijn natte haar. Er rolden enkele druppels water over zijn brede gebruikte borst. Het was echter zijn gezicht waardoor haar mond openviel.

Zijn ogen sperden zich in pure verbijstering open. Hij liet zijn arm zo abrupt zakken dat het pluizige stuk linnengoed waarmee hij zijn haren droogde op de grond viel. ‘*Ar son Dé!* Ilona?’

Ze werd doodsbleek, niet alleen door de aanblik en wat dit ver-

der zou gaan betekenen, maar ook om de *'for God's sake'* in het Iers die ze in het verleden vaker uit zijn mond had gehoord. Als hij niet in een flits zijn hand had uitgestoken om haar te ondersteunen was ze onderuitgegaan, want ze greep mis naar de deurpost en wankelde daardoor. Het plotselinge lichamelijke contact zond een stoot adrenaline door haar lichaam en zorgde voor onmiddellijk kippenvel op haar armen. Ze stond er in ieder geval direct weer van rechtop, nu wel met houvast van de deuroplijsting waar haar nagels zich in vast klauwden.

Langzaam liet hij haar los. Zijn onderzoekende en nog steeds compleet verbouwereerde felblauwe ogen gleden van haar kruin naar haar voeten en tergend langzaam terug. Zodra hij haar recht in de ogen keek, kwam er bij haar boosheid omhoog geborrelt. En dat was goed, want dat had ze nodig om dit moment door te komen. Later mocht ze instorten, niet nu.

'Genoeg gezien?' vroeg ze giftig.

'Rustig aan, oké? Geef me even de kans om bij te komen van het feit dat je hier voor me staat.'

Verderop in de gang werd een kamerdeur geopend en klonken er stemmen. Voor ze het goed en wel doorhad of had kunnen reageren door dit als ontsnappingsmoment te gebruiken, had Robin haar de hotelkamer in getrokken en sloot hij snel de deur achter haar.

'Waar haal je het lef vandaan om...?' Ze sputterde nog wat terwijl hij met een waarschuwend blik in zijn ogen zijn opgestoken vinger tegen haar lippen hield, terwijl hotelgasten nietsvermoedend lachend en pratend aan de andere kant van de deur voorbijgingen. De rillingen liepen over haar rug toen ze zich realiseerde dat ze helemaal alleen met hem in een afgesloten kamer was.

'Doe rustig. Au!' Met een boze en verwijtende blik trok hij zijn hand, waar haar tanden nu in zijn vinger stonden, terug en wapperde ermee. 'Vond je dat écht nodig?'

'Anders zou ik het toch niet hebben gedaan?'

Robin liet haar los en leunde met zijn rug tegen de deur aan waardoor hij haar enige weg naar buiten versperde. Was hij zich daarvan net zo bewust als zij? Hij haalde een hand over zijn gezicht en mompelde iets wat klonk als: 'Italië. Dus tóch.' Daarna

leek hij een paar tellen naar woorden te zoeken. ‘We moeten praten,’ zei hij uiteindelijk.

‘Je kletst maar een eind weg, maar dan wel zonder mij. We hebben elkaar niets meer te zeggen en je weet heel goed waarom. Laat me erdoor.’ Haar hart klopte als een razende. Niet alleen in haar borstkas, maar ook in haar keel. Ze moest erop letten dat ze bleef ademen en niet ging hyperventileren, maar haar hele lichaam stond in een *fight or flight*-stand.

Als ze had gedacht dat hij netjes opzij zou gaan en de deur zou openen, dan had ze gedroomd. Hij bleef staan waar hij stond en maakte ondanks zijn minimale bedekking geen aanstalten iets aan te trekken. Ze waakte er wel voor zijn bijna naakte lichaam goed te bekijken. Dat betekende afleiding die ze tijdens deze onverwachte confrontatie kon missen als kiespijn, al ontging het haar niet dat zijn lichaam nog steeds in dezelfde atletische conditie was als vroeger. Beter zelfs.

‘Hoelang werk je hier al?’

‘Dat gaat je echt geen ene donder aan,’ snauwde ze, opgelucht dat haar strijd lust terugkwam en de aanvankelijke verbijstering verving die haar had lamgeslagen.

‘Zo vreemd is die vraag toch niet?’ vroeg hij en toen ze niet direct antwoordde trok hij een wenkbrauw op.

‘Vijf jaar,’ zei ze. Ze staarde inmiddels naar een minipluisje op de vloer naast zijn voeten en wachtte tevergeefs op een briljante ingeving hoe ze in godsnaam bij hem vandaan kwam.

Voorgóéd.

‘En hoelang ben je in Italië?’

Misschien liet hij haar gaan als ze iets vriendelijker deed en antwoord gaf. ‘Een jaar langer.’

Hij zuchtte verslagen, maar ze keek niet op. ‘Wanneer ben je hierheen vertrokken?’

Nu keek ze hem wel aan, al vestigde ze haar blik op zijn kin. Niet op die helderblauwe ogen waarin ze vanaf dag een was verdronken. Al was die gladgeschoren kin net zomin een geschikte plek. Die herinnerde haar eraan hoe vaak ze hem daar had gekust en met haar nagels over zijn stoppeltjes had gekrast als hij zich

langer dan vierentwintig uur niet had geschoren. Hoe ze daar zelf ook altijd fijne rillingen van had gekregen. ‘Ongetwijfeld kun je dat wel bedenken, want ik weet dat je aan de deur bent geweest.’

‘Dezelfde dag?’ raadde hij.

‘Ja.’ Ze wendde opnieuw haar blik af en staaarde naar zijn blote voeten. Er kwam een herinnering omhoog van voetjevrijen aan het strand. Van zandkorrels op zijn voetzool die over haar wreef schuurden. Zijn lange tenen die de hare kriebelden. Ze knipperde verwoed om haar tranen binnen te houden. Aan het strand moest ze vooral níét denken. Daar was alles kapotgemaakt waar ze ooit in had geloofd. In had willen geloven. Misschien werkte de tactiek en zou deze extra informatie ervoor zorgen dat hij haar voor nu liet gaan. Op meer mocht ze niet hopen. Ze had altijd geweten dat het moment waarop hij voor haar zou staan ooit zou komen en het mocht gerust een wonder worden genoemd dat het nog zo veel jaren had geduurd voor hij haar had gevonden. ‘Naar mijn opa en oma en van daaruit met de trein naar Italië.’

‘En dat vond je niet een beetje...’ Hij krabde aan zijn kin. ‘... laf? Als je weet dat ik aan de deur ben geweest, dan wist je ook dat ik wilde praten. Dat we móésten praten. Waarom heb je me op zijn minst niet die kans gegeven, desnoods met je ouders erbij?’

Ze lachte kort, al kon het hem niet ontgaan hoe sarcastisch dat geluid klonk want vanbinnen kóókte ze. ‘Laf? Jezus, man, hoe durf je. Rot verdomme op, Robin. Rot gewoon op.’

Hij hief zijn handen. ‘Hé, rustig aan, oké?’

Wat er inmiddels in haar omhoogkwam was meer welkom dan de pijn die zijn woorden haar deden. Ze wilde dat ze sterk genoeg was om hem opzij te duwen en de deur open te doen, maar zelfs als ze hem verraste kreeg ze dat niet voor elkaar. Als hij namelijk wilde, was hij zo onverzettelijk als een hunebed. Zowel letterlijk als figuurlijk.

Zijn gezicht was inmiddels versomberd. ‘Waarom ben je zomaar vertrokken en heb je nooit meer contact gezocht?’

‘Waarom niet?’ Ze lachte schel. ‘Nou, omdat ik je naar het hier-namaals wenste en dat karweitje desnoods eigenhandig had willen opknappen!’

Hij zuchtte. ‘Jemig... Ilona...’

‘Je hebt antwoord gekregen op je vragen, zoals je wilde. Het minste wat je voor me kunt doen is de beleefdheid opbrengen om de deur te openen.’

Hij keek haar lang aan en zag blijkbaar dat ze niet veel meer kon hebben. Met een knikje deed hij een stap opzij en opende de deur. ‘We zijn niet uitgepraat, *mo ghrá*,’ zei hij zacht. ‘Nog lang niet.’

Er sprongen tranen, die ze zo verschrikkelijk graag had willen vermijden, in haar ogen bij het horen van de vertrouwde liefkozing – simpelweg *my love* in het Iers – die ze al bijna zes jaar niet meer had gehoord. ‘Wat mij betreft wel,’ zei ze met verstikte stem en ze ging ervandoor alsof de duivel haar persoonlijk op de hielen zat.

Ze haastte zich de monumentale trap af. Beneden aangekomen liep ze direct door langs de receptie. ‘Ik wil het eerstkomende uur niet gestoord worden en geen telefoontjes hebben. Is dat duidelijk, Felicia?’ zei ze tegen de receptioniste, scherper dan haar bedoeling was en zonder stil te blijven staan. Het meisje gaf haar een behoorlijk perplex knikje, zag Ilona vanuit een waterige ooghoek.

In haar kantoor aangekomen duwde ze de deur achter zich dicht en leunde tegen de binnenkant. Met haar gezicht in haar handen, terwijl de tranenstroom nu echt niet meer te stuiten was. Ze wist met een soort dronkenmansloopje de kleine tweezitsbank te bereiken, viel erop neer en sloeg opnieuw haar handen voor haar gezicht. Het plotselinge weerzien met Robin was nog pijnlijker verlopen dan ze zich ooit had kunnen voorstellen. Net nu ze haar leven weer op orde had en had gedacht dat ze het verleden eindelijk achter zich kon laten, kwam hij onverwachts op haar pad. En ze had niet de minste illusie dat ze hem net zo van zich af kon schudden als zes jaar geleden. Misschien dat ze nu pas goed beseftte hoe ze al die tijd over haar schouder had gekeken of hij haar niet had gevonden.

De herinneringen die ze de laatste jaren alleen maar toeliet in haar dromen kwamen nu op klaarlichte dag boven en ze overspoelden haar als een vloedgolf. Hoezeer ze er ook tegen vocht, de bewuste avond waarin alles tussen hen kapot was gemaakt trok als een nachtmerrie aan haar voorbij zonder dat ze er ook maar iets tegen kon doen.

2 Ilona

Hoelang ze daar al had zitten huilen kon ze later niet meer zeggen, het had zowel een kwartier als een uur kunnen zijn voordat de deur openging. Tussen twee snikken door hief ze haar hoofd en zag door een waas van tranen hoe Raffaele de deur achter zich sloot.

‘*Cara? Cos’hai che non va?*’ Hij liep met een bezorgde blik naar haar toe en ging naast haar op het bankje zitten.

‘Wat er aan de hand is? Je moest eens weten...’ Snikkend viel ze hem om de hals.

In de vijf jaar dat ze voor hem werkte was het in zijn bijzijn nooit voorgekomen dat ze haar emoties zó had laten zien en dat voelde ongemakkelijk, maar Raffaele streek troostend over haar rug. ‘Meisje toch.’ Voorzichtig veegde hij een paar losse haren uit haar behuilde gezicht en bood haar een smetteloze zakdoek aan. Meer keus was er ook niet, want de tissuedoos stond leeg naast haar op het bankje.

Luidruchtig snoot ze haar neus en verfrommelde het vierkante stukje katoen daarna tussen haar handen. Ze schaamde zich ineens voor haar gedrag en nog een beetje sniffend probeerde ze te glimlachen. Daarbij streek ze over de revers van zijn dure maatpak waarop ze vlekken van haar tranen zag.

‘Laat dat,’ zei hij streng en hij pakte haar ijsskoude handen vast. ‘Zo, nu ga je me vertellen wat er is gebeurd sinds we elkaar spraken.’

Haperend vertelde ze hem dat ze na zes jaar ineens was geconfronteerd met haar ex, al liet ze de intiemste details over de breuk weg. De enige informatie die ze haar baas gaf was dat ze op een afschuwelijke manier uit elkaar waren gegaan en zij naar Italië was gevlucht om Robin te ontlopen. Al die tijd dat ze vertelde hield ze Raffaeles hand stevig vast en opeens besepte ze dat hij met zijn duim over haar hand streek.

‘Dus hij is de reden waarom je Nederland ontvlucht bent?’ Hij trok een vrijwel zwarte wenkbrauw op. ‘Hij moet wel een enorm monster zijn.’

Dat maakte het er niet beter op. Al kon ze door de summiere informatie die ze hem had gegeven inderdaad niet verwachten dat hij volledig aan haar kant zou staan. Robin was juist – op hun laatste momenten samen na – alles geweest wat ze in een relatie had gezocht. ‘Dat was hij niet. In ieder geval niet tot...’ Er liep een huivering langs haar rug. ‘Ik wil hem niet meer zien of spreken.’ Alleen al van die gedachte ging haar hartslag op hol. Waarschijnlijk nog meer van het feit dat hij wilde praten dan dat ze hem zou zien.

‘Hm...’ Hij keek haar peinzend aan. ‘Ben je bang dat hij je lastig gaat vallen?’

Ze slikte. Daarnet had ze weg kunnen komen uit de hotelkamer omdat Robin te verbluft was geweest door haar aanwezigheid, maar hem kennende ging dat vervolg van het gesprek er echt komen. ‘Ja.’

Raffaeles wenkbrauwen trokken verder samen. ‘Zou het hem afschrikken als we hem laten geloven dat er inmiddels iemand anders in je leven is?’

‘Een man, bedoel je?’ De ontsteltenis was haar aan te zien, want ze zag een lachje om zijn mond verschijnen.

‘Ja, een man, een minnaar, iemand die *ti amo* in je oor fluistert. Lieve hemel, cara, is dat zo’n afschrikwekkend idee dan?’

‘Ik heb niet, ik bedoel... na Robin...’

‘Heb je geen serieuze relatie meer gehad,’ vulde hij aan. ‘Sterker nog, jouw afspraakjes van de laatste vijf jaar zijn op één hand te tellen, als ik me niet vergis.’

Helaas moest ze hem daarin gelijk geven. ‘Maar er is niemand.’